

عنوان مقاله:

تحلیل مکتوب امیر علیشیر نوایی به خواجه افضل کرمانی و خواجه عبید الله مروارید

محل انتشار:

هجدهمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

محمد رضا تجاریان - استاد دانشگاه بزد

زهرة سرخی زاده - کارشناس ارشد ادبیات کودک و نوجوان دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

امیرنظام الدین علی شیر نوایی (۸۴۴ ه.ق - ۹۰۶ ه.ق) شاعر، دانشمند و سیاستمدار برجسته روزگار فرمانروایی تیموریان و معاصر سلطان حسین بایقرا (۸۴۴ - ۹۱۱ ه.ق) بوده است. او مردی نیکو صفت و دانشمند و شاعر بوده اشعار بسیاری به دو زبان فارسی و جغتایی دارد؛ به همین جهت مشهور به « ذواللسانین » بود. تخلص او در اشعار ترکی «نوایی» و در اشعار فارسی « فانی » است. از جمله مقام ها و مناصبی که از سوی سلطان حسین میرزا به امیر علی شیر واگذار گردید می توان به تصدی مقام مهرداری، امارت دیوان اعلی، حکومت هرات و حکومت استرآباد اشاره داشت. امیرعلیشیر نوایی برجسته ترین حامی و بزرگترین پشتیبان فرهنگ در روزگار تیموریان بود. مهمترین آثار او عبارتند از: چهار دیوان، خمسه، مثنوی لسان الطیر، تذکره مجالس النفائس، سراج المسلمین، خمسه المتحیرین، مکارم اخلاق، دیوان فارسی و منشآت فارسی. کتابت امیر علیشیر به خواجه افضل کرمانی و عبدالله مروارید با شماره ۶۷۵ با عنوان منشآت و مکاتیب قرن ۱۰ در کتابخانه مجلس شورای اسلامی محفوظ است. این نسخه مربوط به قرن ۱۳ معرفی شده ولی براساس ظاهر نسخه و نوع کاغذ گویا نسخه ای کهن تر است. با خط نستعلیق، نوع کاغذ: سفید، آغاز و انجام آن افتادگی دارد. متن براساس این نسخه نگارش یافته و با نشان (مج) مشخص شده است. این از جمله نامه های ادیبانه است که حائز مفاهیم ارزشمند است که این پژوهش اختصاص به تحلیل زبانی و ادبی و فکری نامه مزبور است. به نظر می رسد بسیاری از مضامین و پندهای موجود در نامه شبیه مفاهیم نامه ۵۳ نهج البلاغه است.

کلمات کلیدی:

امیر علیشیر نوایی، خواجه افضل کرمانی، عبدالله مروارید، نامه ۵۳ نهج البلاغه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2009922>

